

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-07-02)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-07-02)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 186. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010186.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 2. Juli 1863.

Kl. 8 om Morgen i Lygten.

Goddag, min kjære Ven! Tak for Deres to velkomne Budskaber igaar; jeg trængte til venlige Ord, og jeg fik ogsaa denne Gang, som saa ofte, hvad jeg trængte til, af Dem. Igaar Morges arbeidede jeg i Haven Kl. 6, hvad synes De? Jeg kunde ikke sove og skyndte mig derfor ned i Haven for ved Arbeide at fordrive en Deel triste Tanker. Hvorledes gik det Dem dog paa Søen i den fæle Blæst? Jeg var ret bedrøvet herover paa Deres Vegne og glædede mig i Aftes Kl. 12 over, at De nu var udfriet af Søens barske Haand. I min store Kikkert, fra det skraae Kabinet, saae jeg Dampskibet passere forbi; flere Gange saae jeg Dem ganske tydeligt. Var det Dem, der engang viftede med et Lommetørklæde og tog Hatten af og svingede den? Sarah, den lille Hex, kom ind til mig i dette Øieblik og forstyrrede mig, saa jeg ikke var sikker paa, om jeg havde seet rigtigt. Da Skibet forsvandt bag Kalkbrænderiet, raabte baade hun og jeg: Farvel Krieger, Farvel! Men hvad var det, jeg syntes, at jeg selv sad paa Skibets Dæk indhyllet i min hvide Burnus? Var det virkelig ikke mig, eller var det mit Gjenfærd eller min Tanke, der havde antaget Skikkelse s. 187 for at følge min trofaste Ven over Havet og til de fremmede Lande, Lande, som vi burde med Rette have Lov at kalde vort Fædreland. Dog hvem veed, hvad Tiden kan bringe, og hvor snart den ved et vældigt Skridt fremad kan bringe tilbage, hvad den eengang berøvede os. Hvilken Artikkel mod Hall i Fædrelandet i Anledning af hans Tale paa Skydebanen! Læste De den maaskee paa Skibet? Stakkels Hall! Der er dog bestandig mange skarpe Spyd under hans Purpurkaabe. Artiklen var skarp og koncentreret og derfor vist ikke uden Virkning paa Mange.

I Aftes kom Fru Martensen og Fru Bornemann ud til mig. Martensen havde travlt med Talen over den sølle Prinds Ferdinand, saa han kom ikke.² Vi tre Damer sad altsaa og sladdrede det bedste, vi havde lært, om Tjenestepigers og andre Folks Skrøbeligheder, medens vi glemte vore egne. Hvor kan det dog være, at der aldrig kan komme nogen virkelig Samtale i Gang mellem lutter Damer? Vi tre hører jo ikke til de fladeste og alligevel! Hvorledes havde Samtalen nu ikke dreiet sig i ganske andre Retninger, naar en Mand havde været tilstede; og saa bebrejder man mig dog, at jeg helst taler med Mænd, det er dog virkelig ubilligt.

Det er jo rørende, at De virkelig tænker paa at bygge i Rosenvænget, ak det var herligt! Da vilde jeg ikke mere frygte Eensomheden. Igaar Morges da jeg var oppe med Lærken, da tænkte jeg saameget paa dette Foretagende. Jeg maalte min egen Grund med mine Skridt og maalte da Marken ligeoverfor mit Huus og saae, at De havde nok af den halve til Huus og Have. Kom da Huuset til at ligge omtrent midt paa Marken, da havde De det store Udkig til Stranden, som Veien danner, og som tager sig saa fortræffeligt ud fra dette Punkt; jo mere jeg tænker over denne Plan, jo mere bliver jeg paa det Rene med, at De var bedre tjent med denne Grund end med Grundenovre paa den anden Side. Derovre kom De jo til at ligge midt i den tykkeste Klump af Huuse. Hansens, Vebers og senere Aagaard vilde jo tæt indeslutte det lille Huus paa alle Kanter.³ Hertil kommer, at naar der byggedes paa Marken, da havde De Alleen til Deres Raadighed, ligesom jeg; og hvor herligt var det ikke, at vi gennem denne frit kunde gaae til og fra hinanden, uden at hele Maskepiet kunde s. 188 holde Bog herover. Og hvilken Løbeplass vilde ikke Alleen være for lille Peter?¹ Intet Vand at frygte for, ingen Farer paa nogen Kant, det maa De gjøre Fru Vedel opmærksom paa. Med Glæde vilde jeg da dele min Strandmark i to Deele, hvoraf Markhuset da skulde have uindskrænket Ret til den halve Deel, med egen Indgang og med Forpligtelse, at ingen af Parterne maatte uden Tilladelse komme paa den Andens Grund. Denne Bestemmelse tænker jeg vilde behage Fru Vedel, og hun skulde da have Lov at indrette sin Part, som hun vilde. Igaar var jeg efter en 8 Dages Forløb derovre, men De kan ikke tænke Dem, hvilken Pragt af Siv! De vare virkelig ligesaa store som Sivene ved Fileværket, saaledes vare de voxet i de 8 Dage; og hvor Stranden, Himlen, Skovkrandsen af Træer toge sig ud! Hvilke Belysninger paa Skibene og Trekroner! Visselig kunde denne Plet blive meget fortrinlig, naar der anvendtes lidt til at civilisere den. Mon virkelig denne Plan skulde gaa i Opfyldelse? Det vilde dog være mærkeligt! De kunde jo ogsaa tage den bageste Deel af Marken og lægge Huset imellem de to Birker, som Fru Vedel jo alt har forelsket sig i, saa vare vi rigtignok adskilte ved den tykke Bække Træer, som slutter Markpartiet fra mine Vinduer; det var jo ikke saa rart, men det maatte man finde sig i, naar man blot ikke skulde passere Landeveien for at komme til hinanden, men kunde drille hele Nabolaget med at kunne smutte ind til hinanden, uden at de kunde see paa Uhret, hvad Klokken var.

Senere paa Dagen.

Fru Vaage-Petersen har været her for at sige mig, at det Stykke af Grunden, som Veber ønsker til sin tidligere, er overdraget ham.² Han har i en saadan Grad trængt paa Petersen i disse Dage, at et Nei næsten var umuligt. Veber har anført Alt, hvad jeg har sagt ham i Anledning af at sløife Gruppen. „Naar jeg faaer dette Stykke til, skal Gruppen blive staaende, ellers maa den bort.“ Den bliver altsaa nu paa sin Plads. Jeg mener dog, at hvis De valgte denne Grund fremfor min Mark, da er den endda stor nok.

s. 1893. Juli.

Det lader til, at det er Himlens Villie, at jeg aldrig skal komme tidlig til Ro nogen Aften. I Aftes var intet til Hinder herfor, og jeg lavede mig alt til at gaae op i Seng, da et voldsomt Tordenveier brød løs, der varede til noget over 12. Som Husets Bærer synes mig, at jeg bør være paa Fode ved slige Ledigheder, og jeg holdt ud. Nu i den tidlige Morgen sidder jeg her i Lygten og skriver til min kjære trofaste Ven, atter i et stærkt

Tordenveier; det strømmer ned fra Himlen, og Skibene paa Søen ligge som indhyllede i et tæt Slør. Da jeg i Aftes sad her ene oppe i Lygten og saae Lyn paa Lyn, hørte Skrald paa Skrald, medens hele Husets øvrige Personale sov trygt, da tænkte jeg: hvor forandret! Det havde jeg ikke kunnet gjort i 1830, hvor et Tordenveier næsten bragte mig til Fortvivlelse, saa jeg ikke var Herre over mig selv, men skjælvede som et lille Barn. Og nu sad jeg her i Aftes rolig og tillidsfuld, stolende paa Ham, der har sagt: Ikke en Spurv falder til Jorden etc. etc. ... Jeg tænkte, skal jeg falde til Jorden, da maa det jo være Hans Villie. Jeg veed nok, at denne Barnetro kan De ikke gaae ind paa; gid De kunde! den trøster og beroliger i saa mangt et tungt Øieblik. Med denne Tro besluttede jeg mig omsider i Aftes til at lægge mig, slog først vor lille hemmelige blaa Bog op paa Dagen d. 2. Juli og læste: „Herren er min Hyrde, mig skal intet fattes.” Der laae noget beroligende i disse Ord, og jeg sov rolig og hurtigt ind.

Der staaer i disse Dage en interessant Afhandling i Fædrelandet om den romerske Atticus.¹ Det maa have været et af Naturen mærkeligt udstyret Menneske. Iblandt hans mange øvrige Talenter maa han i en eminent Grad have besiddet Venskabs-Talentet, et af de allerelskværdigste synes mig. Jeg maatte tænke paa Dem ved at læse følgende Linier om ham: „Man havde i en Venskabsforbindelse med ham ikke at frygte de Storme, der saa ofte formørkede Venskabet mellem Cicero og Brutus. Hans Venskab hørte snarere til hine rolige Forbindelser, der ere uden voldsomme Anstød, og som Dag for Dag befæstes ved deres regelmæssige Vedvarende.” Denne Bos har for mig en stor Betydning, der er noget lavt og lumpent i ofte at binde og løse de samme Baand, indtil de tilsidst s. 190ere saa tilsmurte og opslidte, at man kaster det Hele ud af Vinduet.

Der kom da ogsaa en Artikel om Baron Rosenkrands' Udnævnelse, og den var ikke blid eller rosenbekrandset.¹ Herre Gud, her blev Davids Viidsomsord benyttede fra 1836 om de unge adelige Diplomater. Ja, „det var den Gang,” siger den Vægelsindede, da David stod i Folkebelysningen og saae ned paa de høiere Stænder; hvor krum er ikke hans Ryg bleven efter den Tid, da han paa Skydebanen reiste sig ved den ottende Pægl og sagde: Min Tunge mægter ikke at udtale etc. etc. ...

Jeg skrev gjerne lidt mere til Dem, men i dette Øieblik kom min Søsterdatter for at tilbringe Aftenen hos mig; jeg maa altsaa skyndsomt slutte.² Jeg længes nu meget efter at høre noget fra Dem. Jeg synes det er saa mange Dage, siden De reiste, at jeg forundres over, naar jeg maa sige mig selv, at det kun er to. Tak endnu engang for, at De i de sidste Øieblikke, De var i Hjemmet, havde Tanker for Deres Veninde og skrev mig endnu et Farvel, hvorigjennem der udlyste et saa varmt hengivent Sind; Tak min kjære Ven for dette og alt godt, som Deres trofaste Hengivenhed har ydet

Deres inderligt hengivne
Veninde.